

Một mặt trận hai kẻ thù
Việt cộng bán nước, Tàu phù xâm lăng

ĐEM TÂM TÌNH VIẾT LỊCH SỬ
THƯ GỬI NHÀ VĂN PHAN NHẬT NAM
BẰNG PHONG ĐẶNG VĂN ÂU

Quận Cam, Thành phố Westminster, ngày 19 tháng 6 năm 2016

Phan Nhật Nam thân mến,

Dù già từ vũ khí hơn 41 năm, tâm tư tôi cho tới ngày hôm nay vẫn mang nỗi niềm uất hận, đấng cay giống như nhà thơ Thanh Nam khi mới đặt chân đến đất Mỹ:

*“Ta như người lính vừa thua trận,
Nằm giữa sa trường nát gió mưa”.*

Uất hận, đấng cay vì cuộc chiến đấu bảo vệ nền tự do dân chủ của Miền Nam hoàn toàn có chính nghĩa và được một quốc gia hùng cường nhất thế giới tận lực giúp đỡ mà cuối cùng chúng ta thua trận. Tôi nghĩ người Mỹ cay đắng, uất hận hơn chúng ta, bởi vì họ trót đến giúp một dân tộc bị một ngàn năm đô hộ giặc Tàu và một trăm đô hộ giặc Tây. Cho nên, cái dân tộc ấy cùng một lúc mang hai căn bệnh: Bệnh Phong Kiến và Bệnh Thực Dân. Do đó bà Mẹ Việt Nam đã sản sinh ra một lũ con vừa lai căng vừa bội tình. Tôi phát biểu như thế, chắc chắn có những người Việt thường tự hào về bốn ngàn năm văn hiến sẽ phản đối. Nhưng xin hãy bình tĩnh để nhận thấy lời tôi nói là đúng hay sai.

Bọn lai căng ấy là bọn điên say tôn thờ cái chủ nghĩa ngoại lai tàn ác, vong bản, phi nhân cộng sản. Và bọn bội tình ấy là bọn sống nhờ vào viện trợ Mỹ được ăn trên ngồi trước, được hưởng đặc quyền, đặc lợi nhiều nhất lại phản bội kẻ giúp đỡ mình (người Mỹ) và phản bội lẫn nhau. Nếu người Mỹ ủng hộ bất cứ chính khách nào khác không phải ông Ngô Đình Diệm và không phải là người Công giáo, thì chính khách đó vẫn bị cái bọn lai căng và bọn bội tình cấu kết nhau lật đổ.

Sau khi đọc cuốn “Trăm Hoa Đưa Nở Trên Đất Bắc” của Cụ Hoàng văn Chí, xuất bản năm 1959, tôi gia nhập vào đảng Đại Việt, vì nghe nói đảng Đại Việt chống Cộng. Tôi chỉ biết tên lãnh tụ là Anh Cả, nhưng không ai nói cho tôi biết Anh Cả kéo quân ra Ba Lòng lập chiến khu chống Ngô Đình Diệm. Trong đảng, tôi thường nghe nói Ngô Đình Diệm độc tài, giết hại đồng chí ta, cho nên tôi cũng chống ông Ngô Đình Diệm. Nói thật, khi nghe tin Quân đội đảo chánh Ngô Đình Diệm năm 1963, tôi đã hân hoan reo mừng. Thế nhưng, dần dà thấy tình

hành càng ngày càng bất ổn. Chính lý, đảo chánh, “Phật giáo” xuống đường liên tục, rồi lại nghe ông Johnson, Tổng thống Hoa Kỳ, gọi các Tướng lĩnh đảo chánh Ngô Đình Diệm là lũ côn đồ (Thugs), tôi mới thấy sự lật đổ Tổng thống Ngô Đình Diệm là sai lầm. Tôi ân hận mình đã reo hò trước cái chết thảm thương của Tổng Thống Ngô Đình Diệm.

Chỉ có những phần tử đầy ác ý mới không nhìn thấy ông Ngô Đình Diệm là người yêu nước. Khi được vua Bảo Đại mời giữ chức Thượng thư Bộ Lại (tức là chức Thủ tướng ngày nay), việc đầu tiên ông làm là yêu cầu Thực dân Pháp thay đổi đường lối cai trị. Khi lời yêu cầu không đạt kết quả, ông Diệm từ chức không nuối tiếc. Năm 1954, một lần nữa ông Diệm được vua Bảo Đại mời giữ chức Thủ tướng. Ông Diệm thoái thác, nhưng cuối cùng phải nhận lời vì bị vua Bảo Đại đặt trách nhiệm đối với Tổ Quốc trên vai ông. Ông Diệm không chạy chọt hay tranh giành với ai để được làm Thủ Tướng.

Đã có quá nhiều bằng chứng lịch sử để không ai có thể phủ nhận lòng yêu nước của ông Diệm. Tôi chỉ đưa ra một ví dụ: Trước năm 1954, ở Miền Bắc, Đức Cha Lê Hữu Từ lập ra khu tự trị Bùi Chu Phát Diệm vừa chống Thực dân Pháp, vừa chống cộng sản bằng lực lượng vũ trang. Đảng Cộng sản toa rập với quan thầy, chia hai đất nước. Lực lượng vũ trang của Đức Cha Lê Hữu Từ di cư vào Nam. Đức Cha xin ông Diệm cho phép lực lượng vũ trang đó được biệt lập. Nhưng ông Diệm không đồng ý, bởi vì ông không chấp nhận có một Quân Đội trong Quân Đội Quốc gia. Cho nên, ông buộc lực lượng vũ trang Cao Đài, Hòa Hảo phải giải tán và sát nhập vào Quân Đội Quốc Gia Việt Nam là chính đáng.

Ông Ngô Đình Diệm về nước, nhận lãnh một đất nước tan hoang vì chiến tranh, một xã hội băng hoại do bọn chủ sòng bạc Kim Chung, Đại Thế Giới và chủ ổ điểm Bình Khang tung hoành. Ông lãnh một quân đội do Thực dân Pháp để lại, kiêu căng, ngạo mạn. Ông mời vị Tướng cao cấp nhất là Nguyễn văn Hinh làm Tổng Tham Mưu trưởng thì bị Nguyễn văn Hinh nói vào mặt: “Tôi không biết ông là ai” mà đành nuốt nhục, chứ không dám trừng phạt, vì thế lực của Thực dân còn mạnh. Ngoài ra ông còn lo định cư cho gần một triệu đồng bào di cư từ Miền Bắc. Những tên tay sai Thực dân như Trần Đình Lan, Vương văn Đông cấu kết các phần tử phản loạn làm đảo chánh ông năm 1960, thất bại, chạy sang “mẫu quốc” sống. Ông Diệm không xử tử hình tên Việt Cộng Hà Minh Trí ám sát hụt ông ở Ban Mê Thuột. Ông Diệm không xử tử hình ông Hà Thúc Ký kéo quân ra Ba Lòng chống ông. Tôi nhắc đến sự kiện này để chứng minh ông Diệm không kéo lê máy chém khắp nước để giết người yêu nước như bọn Việt Cộng tuyên truyền. Đó là sự kiện lịch sử không thể chối cãi. Dĩ nhiên ông Diệm có phạm một số sai lầm, tại vì ông xuất thân từ nền văn hóa phong kiến. Ông Diệm không phải là Thần Thánh.

Tổ tiên ta dạy: “Đoàn kết thì sống, chia rẽ thì chết”. Đó là một định luật bất di bất dịch. Việt Nam Cộng Hòa chết, chính là vì sự chia rẽ. Lẽ ra, lãnh tụ các đảng phái ý thức hiểm họa cộng sản hơn ai hết thì lại không đoàn kết với nhau để báo thù cho Đảng trưởng, lại chia năm xẻ bảy. Dù không đồng ý chính sách của ông Ngô Đình Diệm thì họ vẫn phải ý thức rằng kẻ thù

hung hiểm nhất là cộng sản. Nếu để cho cộng sản thắng, ắt toàn dân Miền Nam phải chết, ngay cả cái Mặt Trận Dân Tộc Giải Phóng Miền Nam, công cụ xâm lăng của Miền Bắc, cũng bị cộng sản Miền Bắc giết chết.

Tôi xin nhấn mạnh với Nam, tôi tranh đấu để Việt Nam có tự do dân chủ, quyền con người được tôn trọng; chứ tôi không nuôi tư tưởng dựng lại nền Đệ Nhất hay Đệ Nhị Cộng Hòa. Nhắc lại một chút lịch sử như thế với Nam, tôi chỉ muốn chứng minh cho giới trẻ thấy được rằng do hoàn cảnh lịch sử mà bà Mẹ Việt Nam đã sản sinh ra một lũ lại căng và một lũ bội tình. Các bạn trẻ Việt Nam sinh ra hoặc lớn lên tại nước Mỹ, đã trở thành người Mỹ. Nếu nước Mỹ vì quyền lợi của Mỹ, lại giúp Việt Nam một lần nữa, thì các bạn tham gia trong chính quyền Mỹ như bà Elizabeth Phu hãy giáng cho Tổng thống Mỹ hiểu rõ căn bệnh của con người Việt Nam, mà các Tổng thống Mỹ đã giúp Việt Nam vào năm 1954 đã không hiểu. Tôi không “hoài” Ngô Đình Diệm hay “hoài” Nguyễn văn Thiệu, Nguyễn Cao Kỳ.

Bạn Phan Nhật Nam thân mến,

Hôm nay - Ngày 19 tháng 6 - là ngày Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa, tôi chọn bạn là người để tâm sự vấn đề, vì bạn đang còn chiến đấu trên mặt trận truyền thông. Hầu hết những chiến hữu khác đều noi theo câu “Lão giả an chi” của Khổng Tử để mà sống bình an, tự tại cho qua ngày đoạ thán.

Năm 1965, Quốc Trưởng Phan Khắc Sửu và Thủ Tướng Phan Huy Quát không thể dàn xếp với nhau để điều hành guồng máy lãnh đạo Quốc gia, nên hai ông đồng ý trao quyền lãnh đạo Đất Nước cho các Tướng lĩnh. Đó là một sự chuyển nhượng quyền hành trong hòa bình; chứ không do một cuộc binh biến đảo chánh. Tướng Không Quân Nguyễn Cao Kỳ được Hội Đồng Quân Lực chỉ định thi hành nhiệm vụ Chủ tịch Ủy ban Hành Pháp Trung Ương - Thủ tướng Chính phủ, sau khi Tướng Nguyễn văn Thiệu và Tướng Nguyễn Chánh Thi quyết liệt từ chối nhiệm vụ.

Khi lên làm Tư Lệnh Không Quân, ông Kỳ nhận thấy Quân chủng cần có tiếng nói để giương cao hoà hảo của người trai thời loạn, nên ông ra lệnh cho Khối Chiến Tranh Chính trị làm một tờ báo, đặt tên Lý Tưởng. Rồi khi ông làm Thủ tướng thì ông chọn Ngày 19 tháng 6 làm Ngày Quân Lực nhằm đánh dấu thời điểm Quân Lực VNCH nhận lãnh trách nhiệm trước nhân dân. Nói một cách nôm na theo thói thường, Tướng Kỳ là cha đẻ Ngày Quân Lực. Nếu vị Tướng nào khác được chọn làm Thủ tướng thì chưa chắc có sáng kiến chọn Ngày 19 Tháng 6 là Ngày Quân Lực. Đó là sự kiện lịch sử.

Ngày nay, dù nước đã mất vào tay quân xâm lược Miền Bắc, anh em cựu quân nhân VNCH ở khắp nơi trên thế giới cứ đến ngày 19 tháng 6 thì đồng loạt cử hành Ngày Quân Lực để đừng quên mình còn có trách nhiệm với Tổ Quốc và đồng thời nhắc nhở con cháu mình biết rằng cha ông của chúng đã có một thời chiến đấu rất oai hùng, lẫm liệt.

Nước Việt Nam Cộng Hòa đã mất. Chúng ta mất luôn ba quyền: Lập Pháp, Hành Pháp và Tư Pháp, nhưng chúng ta còn Đệ tứ Quyền. Đó là Quyền Ngôn Luận. Nếu biết sử dụng quyền ngôn luận một cách đứng đắn, chúng ta sẽ có món vũ khí rất hữu hiệu để vừa giương cao chính nghĩa tự do nhân bản mà Miền Nam đã theo đuổi, vừa giáo dục và nâng cao nhận thức chính trị của quần chúng trong công cuộc đấu tranh quang phục quê hương. Khi còn Đất Nước, ta có các quyền nêu trên để gìn giữ kỷ cương. Khi mất nước, không ai có quyền trên ai, mỗi người phải tự giác để không làm tổn thương danh dự một nòi giống anh hùng, chứ không phải là thứ cá mè một lứa. Người lính vốn được rèn luyện trong kỷ luật với tiêu chí Tổ Quốc - Danh dự - Trách nhiệm, tinh huynh đệ chi binh được đề cao, trước hết Người lính phải có bốn phạm làm gương cho các thành phần khác trong xã hội noi theo.

Chúng ta phải ghi ơn nhà văn Đạo Cù Trần Tam Tiệp và nhà văn Minh Đức Hoài Trinh, tên thật là Võ thị Hoài Trinh, đã kiên trì đấu tranh với Văn Bút Quốc Tế để Hội Văn Bút dưới thời Việt Nam Cộng Hòa vẫn được tiếp tục nhìn nhận. Đó là định chế duy nhất của VNCH tồn tại tới ngày hôm nay. Một định chế mà bọn cầm quyền cộng sản dù đang cai trị Đất Nước, đã là thành viên của Liên Hiệp Quốc, dùng đủ mọi cách để chen chân vào, nhưng chúng vẫn không đạt được.

Đó là điểm tích cực. Còn về phần tiêu cực thì có một số sự kiện vô cùng đáng xấu hổ.

Một ông Tướng của VNCH - Phó Đề đốc Hoàng Cơ Minh - lập ra một tổ chức có tên Mặt Trận Quốc Gia Thống Nhất Giải Phóng Việt Nam (gọi tắt: Mặt Trận), liên tiếp mở ra nhiều kỳ Đại hội Chính Nghĩa, lòng dân nô nức phấn khởi vô cùng. Nhưng rồi rồi, nó là một tổ chức tội ác. Nhà báo Đạm Phong phanh phui sự bịp bợm, liền bị bọn khủng bố giết chết. Tôi đăng bài "Vàng Rơi Không Tiếc" của nhà văn Không Quân Đào Vũ Anh Hùng trên giai phẩm Lý Tưởng liền bị kẻ lạ trong bóng tối gọi điện thoại đe dọa mạng sống. Nhà báo Lê Triết của tờ Văn Nghệ Tiền Phong hài tội Mặt Trận sau khi ông Hoàng Cơ Minh đã chết ở vùng biên giới Thái - Lào năm 1987, cũng bị quân khủng bố hạ sát một cách thâm hiểm cả hai vợ chồng. Vị chủ báo nào viết bài nghi ngờ Mặt Trận thì Mặt Trận cho đoàn viên đi các nơi tịch thu (cướp), ném báo vào thùng rác hoặc đe dọa cơ sở đăng quảng cáo. Nhà báo Nguyễn Xuân Phác (con trai nhà cách mạng Nguyễn Xuân Chữ) phải đóng cửa báo vì bị đoàn viên Mặt Trận đi tịch thu báo và ném vào sọt rác. Chủ trương của Mặt Trận là nắm độc quyền truyền thông, giống hệt chủ trương của Việt Cộng, không cho ai được phép đặt vấn đề với Mặt Trận. Nếu bạn Nam có mặt ở Mỹ vào thời điểm "cực thịnh" của Mặt Trận thì bạn sẽ chứng kiến cái hiện tượng bằng đảng đó.

Tôi không có bằng chứng để buộc tội Mặt Trận là thủ phạm giết nhà báo, nhưng tôi lập luận rằng Mặt Trận có mục đích giải phóng VN mà người ký giả Việt Nam nào tố giác sự lưu manh của mình thì bị giết, nhưng Mặt Trận không lên án hành vi dã man của quân khủng bố và không nhờ FBI truy tìm thủ phạm để mình không bị quần chúng nghi ngờ, tức nhiên Mặt Trận đồng lõa với tội ác. Còn các cơ quan truyền thông vì sợ bị khủng bố, không dám lên án

bọn bắt lương cũng tạm cho là được đi, nhưng ít nhất họ phải gửi một lời chia buồn đến thân nhân của đồng nghiệp mình bị sát hại. Riêng tôi, không chấp nhận sự uy hiếp của bọn thảo khấu, tôi đã tự xuất bản một tờ báo lấy tên Thần Phong giống như phi công cảm tử của người Nhật: Thà chết; nhất quyết không chịu để cho bọn thảo khấu làm nhục!

Theo tôi, các vị Tướng khi thấy có một người cũng là Tướng như mình mà dùng cái chính nghĩa giải phóng Việt Nam để lừa bịp đồng bào, lại còn có hành vi côn đồ như thế, thì phải nghiêm khắc lên án để bảo toàn danh dự Quân Đội. Tiếc thay chỉ có một mình Tướng Kỳ gay gắt lên án Mặt Trận trong buổi tổ chức Đêm Không Gian của Hội Không Quân Houston vào năm 1988. May nhờ anh Hội trưởng Trần Văn Nghiêm đã đề phòng trước, nên cảnh sát đã kịp thời ngăn chặn đoàn viên Mặt Trận không thể “cúp” cầu chì tắt điện. Cũng giống như khi bọn phản chiến Mỹ đưa Tướng Nguyễn Ngọc Loan ra tòa đòi trục xuất ông ra khỏi Hoa Kỳ, vì tội xử tử hình tên khủng bố Việt Cộng Bảy Lốp thì các Tướng lãnh khác đều im lặng, mà chỉ có một mình Tướng Kỳ đứng ra nhận lãnh trách nhiệm, chính ông là người ra lệnh thuộc cấp có quyền xử tử quân khủng bố không mang quân phục, thì không vi phạm quy ước Genève. Tòa án Mỹ ở Alexandria đã bãi nại, Tướng Loan không bị trục xuất ra khỏi Hoa Kỳ.

Bạn Nam thân mến ơi! Tôi kể những sự kiện đó để tôi nhắc cho bạn nhớ trước năm 1975, tôi từng nói với bạn rằng quân sĩ của chúng ta anh hùng, dũng cảm như sư tử, nhưng họ bị lãnh đạo bởi những con cừu là đúng. Tướng lĩnh của ta ... hèn! Bạn tặng tôi cuốn sách “Những Sự Thật Cần Được Nói Ra” thì hôm nay bắt chước bạn, tôi cũng kể cho bạn nghe đôi điều để bạn biết SỰ THẬT.

Năm 2003, khi nghe tin Hoàng Cơ Định xúi hai ông Tướng Bùi Đình Đạm và Nguyễn Khắc Bình đứng ra thành lập Tập thể Chiến sĩ để làm ngoại vi cho Mặt Trận, nhưng hai ông Tướng đó khôn lỏi, bèn tiến cử Cựu Đại tá Tư Lệnh Không Quân Nguyễn Xuân Vinh. Tôi liền gọi điện thoại cho giáo sư Vinh để khuyên ông đừng nhận vì ông đã giải từ Quân Đội lâu ngày, nên không am tường về anh em sau này. Tôi tế nhị dùng lời khuyên đó, vì không thể nói trắng ra rằng ông được chính phủ cho đi du học, rồi trốn luôn không về, tức là ông đã đào ngũ thì không có uy tín để lãnh đạo Tập thể Chiến Sĩ. Nếu nói như thế thì sỗ sàng quá, sao đành? Tôi khuyên ông với hảo ý, vì dù sao ông từng là Tư Lệnh Quân chủng của mình, với lại ông từng được tôi mời hợp tác với Giai phẩm Lý Tưởng do tôi đảm trách. Tôi hoàn toàn không muốn thanh danh của ông bị tổn thương, nhưng ông vẫn quyết tâm dùng Tập thể Chiến Sĩ làm ngoại vi cho Mặt Trận (hay Việt Tân). Hoàng Cơ Định đã chọn sai con gà độn, vì giáo sư Vinh tuy có bằng Tiến Sĩ, nhưng nhận thức chính trị kém và không có khả năng lãnh đạo, lại háo danh.

Cuối năm 2003, Tướng Nguyễn Cao Kỳ từ California bay sang Houston, gặp một số anh em Không Quân để cho biết rằng có ông Thứ trưởng Ngoại Giao Việt cộng, Nguyễn Đình Bin, mời ông về nước để giải thích cho thành phần bảo thủ trong Đảng hiểu rõ hơn về người Mỹ, dù đã có quan hệ ngoại giao, nhưng vẫn không tin người Mỹ. Tôi khuyên ông Tướng không

nên tin vào thiện chí của Việt cộng. Chẳng qua, chúng mời ông về vì biết ông là người Chống Cộng quyết liệt, thì nay chúng mời ông về là vì chúng muốn chúng tỏ với thế giới, đặc biệt đối với Hoa Kỳ, rằng chúng đã cởi mở, sẵn sàng bắt tay kẻ cựu thù. Trước đây đi nói chuyện ở các Đại Học Hoa Kỳ, ông đề nghị Hoa Kỳ phải trở lại Việt Nam vì ông biết trước ý đồ của thằng Tàu luôn luôn mang tham vọng bành trướng thì Việt Nam không thể tránh khỏi trở thành Giao Chỉ Quận một lần nữa. Tôi hỏi ông còn nhớ Nghị sĩ Phạm Nam Sách đã viết báo miệt thị ông là “Chó Nhảy Bàn Độc”? Ông mới chỉ đưa sáng kiến thì đã bị người ta quy cho ông cái tội hòa giải hòa hợp với Việt Cộng. Nay ông đích thân về nước, thì chắc chắn ông sẽ bị bọn Việt Tân có cơ để trả đũa ông, vì trước đây ông đã mạt sát bọn làm Kháng chiến giả hiệu là một lũ ăn cắp. Tôi không muốn thanh danh của ông bị cái bọn đầu đường xó chợ chà đạp, bêu riếu.

Tướng Kỳ đáp: “Tôi biết anh có lòng quý mến tôi. Anh không muốn tôi bị “lũ hủi” (chữ ông Kỳ thường dùng để chỉ cái đám Việt Tân) bôi nhọ. Nhưng theo như tôi biết, anh là đảng viên trong Đảng Cách Mạng của Cụ Hà Thúc Ký. Anh chấp nhận đi làm cách mạng là chấp nhận hy sinh, thân còn chả tiếc thì tiếc chi danh? Với quan niệm của tôi, người đi làm cách mạng còn giá trị hơn cả người đi tu nữa. Bởi vì đi tu thì có ngày lên chức Giám Mục, Hồng Y hay Thượng Tọa, Hòa Thượng. Còn đi làm cách mạng, tức là chấp nhận làm chiến sĩ vô danh, chẳng được ai cúng dường. Hơn nữa anh là phi công VNCH, đã từng thề một lòng vượt trên lưng gió quyết chiến đấu và thề ra đi không thềm ai tìm xác rơi, mà nay anh khuyên tôi như thế, tức là anh từ bỏ Lý Tưởng rồi sao? Về vấn đề cộng sản thật lòng muốn tôi về nước hay họ chỉ lợi dụng mời tôi về để tuyên truyền chủ trương hòa giải hòa hợp của họ, thì hãy chờ xem rồi sẽ tính sau. Nhưng tôi hỏi anh, có con bệnh nào đang hấp hối mà nằm đó chờ chết hay là đi tìm thầy thuốc để chữa bệnh? Họ đã thú nhận họ đang mắc chứng bệnh nội xâm, tức là bệnh tham nhũng hoành hành. Tôi hỏi anh, ngoài tôi ra, ai là người xứng đáng hơn để chỉ cho họ cách bài trừ tham nhũng? Chắc anh còn nhớ tôi đã xử tử Tạ Vinh? Anh hãy nói cho anh em Không Quân hiểu Hòa Giải Hòa Hợp chỉ có kẻ thắng trận làm được; chứ kẻ thua trận như anh, như tôi thì lấy tư cách gì để hòa giải hòa hợp? Như trong cuộc nội chiến Hoa Kỳ, ông Tướng thắng trận hòa giải với ông Tướng thua trận. Anh hiểu không? Người nào đốt hoặc có ác ý mới chửi tôi đi hòa giải hòa hợp với Việt Cộng. Tôi sẽ nói với nhà cầm quyền cộng sản, khi đánh nhau với Miền Nam, họ tìm cách chia rẽ, phân hóa Miền Nam là để chiến thắng. Nay họ đã ở cương vị cầm quyền cả nước thì họ phải đoàn kết dân tộc để có sức mạnh bảo vệ Tổ Quốc, như khi tôi cầm quyền thì tôi đã hòa giải với Fulro.

Từ khi tham gia đoàn thể cách mạng, chưa ai nói với tôi người đi làm cách mạng có giá trị hơn người đi tu. Thế mới biết cô Oriana Fallaci, ký giả người Ý thân Cộng, nhận xét về Tướng Kỳ rất đúng bằng câu kết luận sau cuộc phỏng vấn Tướng Kỳ vào năm 1967: “Nguyễn Cao Kỳ đáng... là lãnh tụ của một vùng đất thiếu lãnh tụ một cách đau đớn. Quý vị sẽ nhận thấy điều đó khi ngờ ngàng lắng nghe ông ta khoảng hơn 10 phút. Tướng Kỳ không phải là một anh chàng ngổ, ông ta có điều muốn nói, và ông nói huỵch toẹt mà không sợ vạ miệng”. Do cơ may, vì tôi có anh Đặng Văn Châu – như Nam đã biết – là người giao thiệp rộng, từng là

bạn hữu của nhiều nhân vật lãnh đạo chính trị hay Tướng lĩnh, nên tôi cũng có cơ hội tiếp xúc với nhiều vị. Tôi nhận thấy ông Kỳ tuy không có bằng cấp cao, nhưng ông là người có viễn kiến nhìn xa hơn các chính khách, các Tướng lĩnh và dám làm điều gì mà ông nhận thấy đúng cho Đất Nước, bất chấp thị phi của thiên hạ.

Ông Kỳ nói: “Nếu tất cả ba triệu người tị nạn Việt Nam khắp thế giới đoàn kết với nhau, cũng không đủ sức mạnh lật đổ bọn cầm quyền cộng sản. Huống chi đảng phái thì chia rẽ, một ông Tướng lập Mặt Trận cứu nước thì lừa đảo, lấy tiền bỏ túi cho anh em dòng họ. Còn các ông Tướng khác không nằm im, thì chui vào Chính phủ lưu vong Nguyễn Hữu Chánh. Biểu tình Chống Cộng để biểu dương tinh thần thì OK, nhưng anh có tin rằng Chống Cộng kiểu đó thì có thể thay đổi Đất Nước được không? Tôi về nước để khuyên bọn cầm quyền hãy đi với Mỹ, thay đổi đường lối cai trị mà nếu chúng nghe theo thì ích cho dân cho nước, còn hơn là không làm gì?” Tôi nhận thấy lập luận của Tướng Kỳ là đúng, bởi vì tôi biết ông hết lòng với Đất Nước; chứ không phải là loại chính trị gia xôi thịt, đón gió trở cờ. Tướng Kỳ đề nghị Hoa Kỳ phải “xoay trục” về Châu Á từ thế kỷ trước, nay chính sách của Mỹ mới thi hành! Có phải đúng là Tướng Kỳ có viễn kiến nhìn xa trông rộng không?

Khi có vụ Trương Như Tảng vượt biển đào thoát chế độ, rồi đến Hoàng văn Hoan chạy sang Bắc Kinh lánh nạn, có nhóm người tranh đấu Chống Cộng đề nghị sử dụng lá bài “Hoan - Tảng” để chống Hà Nội. Hai anh thanh niên mặt mũi khôi ngô, tuấn tú đến gặp tôi và tự giới thiệu họ đang hoạt động trong một tổ chức phục quốc. Hai anh biết tôi quen thân Thiếu Tướng Kỳ, nên nhờ tôi giới thiệu với Tướng Kỳ để bàn một việc. Tôi đưa hai anh đến gặp Tướng Kỳ. Họ đề nghị Tướng Kỳ đi Bắc Kinh, gặp Hoàng văn Hoan để thành lập một liên minh chống Hà Nội. Họ sẽ cung cấp mọi phí tổn. Tướng Kỳ ngồi im, lắng nghe họ thuyết phục, rồi trả lời: “Tôi khen hai anh có lòng yêu nước. Nhưng tôi dặn hai anh về điều này trên bước đường tranh thủ độc lập cho quốc gia. Người xưa thường nói kẻ thù của kẻ thù là bạn ta. Nhưng cái ông bạn mà ta dự định làm liên minh đó thì không được, bởi vì ông bạn đó là người của Trung Cộng thì chúng ta vô tình ra tay giúp một Trần Ích Tắc, một Lê Chiêu Thống hay sao? Tôi đề nghị các anh về nói lại với tổ chức của các anh hãy từ bỏ ý định đó đi.” Nhớ lại buổi gặp gỡ đó, tôi biết Tướng Kỳ luôn luôn lo sợ Việt Nam sẽ trở thành Châu Quận của Tàu một lần nữa. Ông tin tưởng chỉ có Mỹ mới có thể giúp Việt Nam thoát ảnh hưởng Tàu. Ông đề nghị Mỹ xoay trục từ thế kỷ trước là đúng, tức là có viễn kiến. Tôi phục ông Kỳ ở chỗ dám nghĩ dám làm, bất chấp thị phi.

Điều tôi không ngờ là người đầu tiên lên tiếng trên đài RFA và viết Tuyên Cáo mạt sát Tướng Kỳ không tiếc lời là giáo sư Nguyễn Xuân Vinh. Ông chê Tướng Kỳ “không có căn bản học vấn”, tôi viết bài nhận xét về bản Tuyên Cáo rằng giáo sư Vinh cậy có bằng cấp Tiến sĩ tỏ ra khinh miệt một người từng là Tư Lệnh KQ, là Thủ Tướng, là Phó Tổng Thống không có căn bản học vấn mà quên rằng giáo sư đang lãnh đạo Tập thể Chiến sĩ gồm những sĩ quan có trình độ học vấn như ông Kỳ, thì đủ chứng tỏ ông khinh miệt những chiến sĩ dưới quyền ông. Lịch sử của ta có kẻ chặn trâu như Đinh Bộ Lĩnh, như Lê Lợi chỉ là Đình trưởng đất Lam Sơn,

như Nguyễn Huệ theo anh đi thu thuế chợ ở Bình Định mà trong con mắt ngạo mạn của giáo sư Nguyễn Xuân Vinh thì ông coi các anh hùng nêu trên đều là những kẻ không có căn bản học vấn. Giáo sư Nguyễn Xuân Vinh phản ứng lại bài nhận xét của tôi bằng cách gửi email khắp thế giới, gọi tôi là “thằng côn đồ, đứa đểu cáng” mà ông quên đi mấy năm trước ông viết sách ca tụng tôi lên tận mây xanh. Tôi không buồn giận giáo sư Vinh, nhưng tôi thương cho Đất Nước Việt Nam mình tại sao sản sinh ra một ông Tư Lệnh KQ, một ông Giáo sư Đại Học có bằng Tiến Sĩ mà dùng lời lẽ khiếm nhã giống như người chưa cấp sách đến trường bao giờ.

Giáo sư Vinh còn phóng đi một email như sau: “Theo một nguồn tin rất chính xác, vợ chồng Nguyễn Cao Kỳ được Mỹ cho 200 ngàn đô la để về Việt Nam đề nghị hòa hợp hòa giải với cộng sản, xong qua Thái Lan sống ẩn dật; chứ không dám trở về Hoa Kỳ”. Chẳng biết ông Vinh lấy tin ấy đâu ra? Làm Chủ tịch Tập thể Chiến sĩ mà giáo sư Vinh phóng ra một tin vệt thì còn gì là thể thống?

Khi Tướng Kỳ từ Việt Nam về, ông Đỗ Văn Trọn ở San José phỏng vấn Tướng Kỳ và hỏi: “Khi ông Tướng về Việt Nam, giáo sư Nguyễn Xuân Vinh và cựu Thủ Tướng Nguyễn Bá Cẩn gắt gao lên án ông Tướng về nước đầu hàng cộng sản. Bây giờ ông Tướng có bằng lòng nói chuyện với giáo sư Vinh không? Tướng Kỳ nhận lời ngay. Lập tức ông Đỗ Văn Trọn gọi điện thoại hỏi ý kiến giáo sư Vinh, thì giáo sư Vinh trả lời ông bận lo chuyện Tập Thể, nên chẳng nói chuyện với ai cả. Tôi không hiểu tại sao giáo sư Vinh hèn như thế! Tại sao giáo sư Vinh không lấy tư cách là Chủ tịch Tập thể, đứng ra triệu tập một phiên họp, rồi mời Tướng Kỳ đến điều trần, giống như sinh hoạt dân chủ của nước văn minh?

Khi Tướng Kỳ làm Thủ Tướng, ông ra lệnh cho Bộ Quốc Phòng xóa bỏ lệnh tầm nã ông Vinh vì tội đào ngũ, để mời ông Vinh về làm Tổng Trưởng Thông Tin. Hai vợ chồng ông Vinh được chính phủ chu cấp mọi phí tổn, nhưng về tới Việt Nam, thấy tình hình chiến tranh sôi động, nên quay về Mỹ để tiếp tục nghề dạy học. Ông Vinh không đến nỗi vô ơn để quên sự đối xử tử tế của Tướng Kỳ, chẳng qua ông phải làm theo lệnh của Hoàng Cơ Định, vì trót đem thân làm ngạ vi cho Việt Tân?

Nhà báo Vũ Ánh, Chủ bút tờ báo Người Việt, dùng bút hiệu Vũ Huy Thục viết bài chê bai Tướng Kỳ, đăng làm nhiều kỳ. Tôi viết e-mail yêu cầu Vũ Ánh phải chứng tỏ mình là nhà báo có lương tâm, hãy đến nhà ông Kỳ ở tại Quân Cam để làm cuộc phỏng vấn đàng hoàng để độc giả biết thực hư; chứ không nên dùng bút hiệu như bọn nặc danh viết bài đả kích một chiều như cái kiểu báo chí cộng sản. Vũ Ánh im lặng. Tôi hoài nghi tính lương thiện và lập trường của nhà báo Vũ Ánh, người đã cho in thơ ca tụng lãnh đạo CSVN, cho in hình cờ VNCH trong chậu rửa chân... Trước 1975, tôi thường chở nhà báo đi làm phóng sự chiến trường. Vũ Ánh cũng là nhà báo đi trên máy bay do tôi lái nhiều lần. Anh ta tỏ ra rất thán phục con người Tướng Kỳ trong sạch, bình dân, yêu thương chiến hữu.

Ông Phan Ngọc Tiểu của đài truyền hình Saigon TV phỏng vấn Tướng Kỳ và dự định trình chiếu nhiều kỳ. Nhưng mới chiếu lần đầu thì bị bọn thảo khấu gọi vào đài hăm dọa, không được phép chiếu nữa. Tôi nghi ngờ bọn ấy là Việt Tân, vì người tử tế không ai sử dụng hành vi côn đồ như thế cả.

Cô Tammy Trần - con gái của bác sĩ Trần Văn Thuần ở Houston - làm việc cho hãng tin AP, phỏng vấn Tướng Kỳ bên bờ hồ Hoàn Kiếm, Hà Nội, cho biết sự trở về Việt Nam của Tướng Kỳ là có lời yêu cầu của chính phủ George W. Bush, cho nên có viên Đại Tá Mỹ tháp tùng trong chuyến đi. Tướng Lâm Quang Thi liền viết một bài bằng Anh ngữ mô tả Tướng Kỳ giống như một thằng hề (clown), có nội dung cảnh báo nếu Mỹ dùng Kỳ là sai lầm. (có lẽ ý tác giả bài viết tự cho mình mới là candidate tốt để Mỹ dùng?). Phải chăng Tướng Lâm Quang Thi đã quên ông được Tướng Ngô Quang Trưởng chỉ định làm Tư Lệnh Tiền Phương thì ông dùng tàu Hải Quân neo ngoài khơi cửa Thuận An để điều động bằng vô tuyến. Khi Thủy Quân Lục Chiến của ta còn đang quần thảo với địch, thì Tướng Thi cho lệnh tàu rời vị trí để về Saigon và dọt sang Mỹ. Trong khi đó, sáng ngày 29 tháng Tư năm 1975, Tướng Kỳ còn bay trên bầu trời Saigon để hướng dẫn Đại Úy phi tuần trưởng Trần Văn Đức oanh kích vào ổ hỏa tiễn 122 ly VC phóng vào Tân Sơn Nhất. (Đại Úy Đức hiện đang ở Hoa Kỳ, nếu đọc những dòng chữ này, chắc anh còn nhớ Tướng Kỳ dặn khi hoàn tất phi vụ thì về nhà ông nhậu). Sáng hôm đó, tôi thấy Nam một tay cầm khẩu súng M16, một tay dắt vợ con. Tôi gọi giật bạn: “Ê Nam! Mà đi đâu vậy? Hãy chờ tao một chốc, chừng nào cơn pháo của địch tạm ngưng thì dọt ra phi cơ đi với tao”. Cách đây không lâu, bạn còn nhắc đến cái thời khắc như tim dó mà. Nếu Tướng Kỳ không sang Tổng Tham Mưu để liên lạc với Tướng Nguyễn Khoa Nam nhằm cố thủ Vùng IV thì làm sao ông bốc theo Tướng Ngô Quang Trưởng đang bị Tổng Thống Thiệu nhốt ở Tổng Tham Mưu để sang Hoa Kỳ năm 1975?

Đám Việt Tân chửi ông Kỳ đào ngũ trước địch quân. Tôi điện thoại cho Tướng Ngô Quang Trưởng hãy nói cho đồng bào biết tới sáng ngày 29 Tháng Tư, ông Kỳ còn bay trên trời, hướng dẫn khu trục đánh vào ổ pháo kích Việt Cộng; rồi cứu ông rời Việt Nam. Tiếc thay! Tướng Trưởng im lặng.

Bạn Phan Nhật Nam thân mến,

Lâu nay, tôi nghi ngờ SBTN là công cụ của Việt Tân, nên một hôm tôi hỏi bạn nghĩ gì khi nhạc sĩ Trúc Hồ ngang nhiên tuyên bố: “Chúng ta đòi lật đổ chính quyền Việt Nam là sai, bởi vì Nhà Nước Chủ Nghĩa Xã Hội Việt Nam đã được hơn một trăm quốc gia trên thế giới nhìn nhận. Chúng ta chỉ xin họ tôn trọng nhân quyền thôi”. Ở nước tự do, người nào cũng có quyền phát biểu quan điểm cá nhân. Nhưng nhạc sĩ Trúc Hồ, một Tổng Giám đốc cơ quan Truyền Thanh lớn, có đông khán thính giả mà anh ta dùng chữ “Chúng Ta”, có phải anh ta muốn áp đặt đường lối đấu tranh của riêng anh ta lên tất cả người Việt chống Cộng sản phải đi theo?” Bạn trả lời cộc lốc: “Nó chỉ là đứa con nít, biết gì chính trị”, rồi bạn quay đi bỏ đi. Tôi quá đỗi ngạc nhiên trước thái độ của bạn. Dù sao hai chúng ta là bạn thân từ thuở “dựa

lưng nổi chết”. Không lẽ điều thắc mắc của tôi làm bạn khó chịu? Có nhiều người như ông Nguyễn Quốc Đống, cựu sinh viên sĩ quan Võ Bị Quốc Gia Đà Lạt, Khóa 13, Tiến sĩ Nguyễn Phúc Liên thắc mắc lập trường của Trúc Hồ một cách nghiêm chỉnh, hợp lý mà Trúc Hồ im lặng. Chẳng lẽ một người Chống Cộng già dặn như Nam, lại không có một chút nghi ngờ hành vi lấp lửng của Trúc Hồ? Nam thừa biết Miền Nam mình thua trận, phần lớn là do truyền thông cơ mà! Tôi tin rằng Nam không tối dạ tới mức không nhận ra thủ đoạn của bọn cộng sản đang cấy người ở hải ngoại.

Khi nhà báo Hoa Kỳ làm phim điều tra “Terror In Little Saigon” về cái chết của 5 nhà báo người Mỹ gốc Việt, phát ngôn viên Việt Tân Hoàng Tứ Duy - con trai Hoàng Cơ Định - lên tiếng phản đối và đổ tội cho anh A.C. Thompson cố ý nhục mạ Cộng Đồng. Hành động hốt hoảng đó khiến cho quần chúng tin rằng Việt Tân sợ bị phanh phui tội ác, bởi vì nếu Việt Tân không liên can đến cái chết của 5 nhà báo thì không bao giờ phải hốt hoảng như thế. Theo tôi, các cơ quan truyền thông Việt Nam phải ngỏ lời cảm ơn ký giả A.C. Thompson đã bỏ công đi tìm công lý cho nhà báo VN bị quân khủng bố sát hại mới phải. Trước kia vì sợ Mặt Trận mà im lặng, thì nay có phải vì tiền mà họ im lặng? Tôi khinh bọn làm truyền thông phục vụ cho Kháng Chiến Bịp, giết chết niềm tin vào Chính Nghĩa Dân Tộc.

Nhờ anh A.C. Thompson, tôi có thêm dữ liệu để viết bài “KTG Nguyễn Xuân Nghĩa, Anh Là Ai?”. Có lẽ Nam là nhà văn lớn, không thèm đọc bài viết của một thằng bạn xưa, chỉ biết cầm cần lái máy bay? Nếu Nam đã đọc, chắc Nam cũng phải thấy những vấn đề tôi nêu ra với ông Nghĩa không phải là xoi mói có tính cạnh tranh nghề nghiệp. Tôi nhận thấy ông Nguyễn Xuân Nghĩa là nhân vật lợi hại, một người cháu của Tổng Bí thư Cộng sản - Nguyễn văn Linh - rời đảng Việt Tân để giao du thân mật với các nhà làm truyền thông, rồi có thủ đoạn khống chế truyền thông, tức là có ý đồ. Tôi ngờ rằng Nguyễn Xuân Nghĩa tha mạng Đỗ Ngọc Yến - người sáng lập tờ báo Người Việt - là để sử dụng tờ Người Việt sau này, chứ chẳng phải tử tế gì với Đỗ Ngọc Yến. Tôi chứng minh Nguyễn Xuân Nghĩa là người lừa đảo khi đăng những bức thư của Chủ tịch HCM từ chiến khu quốc nội gửi ra thăm đồng bào, trong khi HCM đã chết, rồi dùng Cờ Vàng dán vào những lon đựng tiền yểm trợ Kháng Chiến đặt lây lất ở các nơi chợ búa, quán ăn là có mục đích bôi nhọ Lá Cờ Vàng. Nguyễn Xuân Nghĩa không thể trả lời những thắc mắc của tôi, vì đó là bằng chứng hiển nhiên. Thế nhưng, Nguyễn Xuân Nghĩa vẫn được tờ Người Việt trọng dụng thì tất nhiên tôi phải hoài nghi lập trường của tờ Người Việt.

Nam thường khoe mình giỏi về khoa tử vi, tướng số. Nam hãy nói giùm tôi tướng mạo của Nguyễn Xuân Nghĩa thuộc loại người như thế nào mà có khả năng làm cho một đám văn nghệ sĩ, nhà báo bu quanh? Văn nghệ sĩ gì mà bu quanh một người lừa đảo, làm mất niềm tin của người Chống Cộng?

Vừa rồi, ký giả Bùi Dương Liêm phỏng vấn Nguyễn Thanh Tú, con trai nhà báo Đạm Phong bị quân khủng bố ám sát. Tôi nhận thấy Nguyễn Thanh Tú mồ côi cha từ lúc còn nhỏ, nhưng

nói tiếng Việt rất sôi và phong cách rất chững chạc, có thể nói hơn hẳn những nhà hoạt động chính trị hiện nay. Nhờ có sự giúp đỡ của truyền thông Hoa Kỳ, của FBI, Tú có nhiều dữ kiện chứng minh tội ác của Việt Tân, trong đó chuyện ông nhạc sĩ Trúc Hồ lợi dụng hai bài nhạc của Việt Khang để làm kinh tài (cho ai thì chưa biết), thu lợi cả nửa (1/2) triệu đô la, mà chỉ trả cho Việt Khang 250 đô la. Tôi tin Nguyễn Thanh Tú có bằng chứng trong tay, mới dám tiết lộ điều đó. Nếu không, Trúc Hồ sẽ kiện. Giống như tờ Người Việt đã kiện tờ Saigon Nhỏ và đã thắng kiện.

Trong vụ tranh chấp giữa Người Việt và Saigon Nhỏ, tôi khuyên Nam nên đứng ngoài, vì đó là sự tranh thương; chứ không phải vì quan điểm chính trị. Nam không nghe. Nam viết thư cho khoa học gia Dương Nguyệt Ánh với lời lẽ gia trưởng, lập luận lại tồi, khiến cho bà Dương Nguyệt Ánh trả lời bằng một bức thư mà tôi có cảm tưởng rằng nếu là tôi thì tôi bỏ bút, không dám viết lách gì nữa cả.

Hôm Nam đi Pháp về. Tôi tính bước chân sang thăm Nam để hỏi Nam qua Pháp có gì vui. Bỗng nhiên tôi thấy Nguyễn Xuân Nghĩa tay ôm xấp hồ sơ đến nhà Nam đang trú ngụ. Từ trong nhà, Nam bước ra đón nhận hồ sơ một cách vội vã. Nguyễn Xuân Nghĩa cũng vội vã ra xe đò đi; chứ không vào nhà Nam. Tôi cũng quay trở lại nhà mình; chứ không vào để uống với Nam một ly.

Tôi thường nghe Nam nói về mình một cách kiêu hãnh. Bạn bè của Nam phải là người phi thường. Tôi biết tôi bình thường, nhưng khi Nam đòi dọn tới ở với tôi là tôi hoan hỉ nhận lời ngay. Bởi vì tôi biết Nam tuy có bố mẹ đi theo cộng sản; nhưng Nam lại Chống Cộng triệt để thì tôi xem Nam như một người đồng chí sát cánh với mình để sẽ hỗ trợ nhau vạch mặt nạ bọn nằm vùng cộng sản là rất tốt.

Sự cáo giác của Nguyễn Thanh Tú về việc Trúc Hồ lợi dụng nhạc của Việt Khang để làm kinh tài, mà Trúc Hồ vẫn im tiếng. Tức là Trúc Hồ nhìn nhận sự cáo giác của Nguyễn Thanh Tú là sự thật. Tôi viết rõ Nguyễn Xuân Nghĩa là tên lừa đảo, bịa đặt tin láo trên tờ báo Kháng Chiến để quyên tiền. Nam vẫn làm việc cho một ông chủ tán tận lương tâm khai thác tim óc của Việt Khang để thu lợi. Nam vẫn giao du thân mật với người lừa đảo Nguyễn Xuân Nghĩa. Nếu kẻ lừa đảo đó chỉ là lừa tiền, lừa bạc thì có thể khoan thứ, do bản cùng sinh đạo tặc. Đàng này, họ lừa đảo NIỀM TIN của đồng bào vào CHÍNH NGHĨA ĐẤU TRANH CHO TỰ DO, DÂN CHỦ thì cái tội a tòng của Nam khó mà biện minh.

Nam nói: “Nhà văn phải là nhà tiên tri? Nếu không có khả năng tiên tri thì nhà văn coi như vứt đi.” Tôi nghĩ lời phán quyết của Nam về giá trị nhà văn đặt ra quá cao. Tôi chỉ nghĩ rằng nhà văn nào mà thực hiện những gì như nhà thơ Phùng Quán viết ra trong bài thơ “LỜI MẸ DẶN” là đủ để mọi người ngưỡng mộ, kính phục; chứ không cần phải là nhà Tiên tri, lại giao du với quân lừa đảo.

Tôi ở cạnh nhà Nam. Tôi chạy sang thăm Nam nhiều lần để trao đổi đôi điều suy nghĩ của mình về Đất Nước, nhưng thấy bạn mình lúc nào cũng bận rộn với sách báo và thái độ của bạn mình khác xưa, nên tôi phải dành thì giờ để viết thư này cho Nam. Tôi nghĩ rằng qua bức thư tâm tình này, tôi cũng giúp cho bạn bè Không Quân của tôi hiểu rằng vị chỉ huy cũ của họ - Thiếu tướng Nguyễn Cao Kỳ - lúc nào cũng xung phong trước đầu tên mũi đạn; chứ không phải là hạng người đâm sau lưng chiến sĩ.

Tướng Nguyễn Cao Kỳ đã bị bọn Việt Tân dùng truyền thông để bôi nhọ để cho tất cả những ai muốn làm thay đổi chế độ độc tài cộng sản đều bị bôi tro trát trấu. Tôi đã nói với Tướng Kỳ rằng một người yêu nước như Tổng thống Ngô Đình Diệm từng ban ơn mưa móc cho nhiều người, như Đỗ Mậu còn viết sách mạt ly, thì chắc Thiếu tướng cũng sẽ bị bọn vong ân chà đạp mà thôi. Nhưng ông không nghe lời tôi, vì ông tin rằng ông là người thầy thuốc chữa được con bệnh Cộng Sản.

Năm 2011, ông Tướng Kỳ về Houston thăm anh em Không Quân, ông than: “Những thằng lãnh đạo cộng sản vừa ngu, vừa dốt. Mình cố gắng giảng giải cho chúng nó nghe cái luận điệu ngu xuẩn của chúng. “Chơi với Trung Cộng thì mất Nước, nhưng còn Đảng; chơi với Mỹ thì còn Nước, nhưng mất Đảng”. Tôi phân tích cho chúng hiểu nước đã mất thì đảng làm sao còn?

Tôi nói với Tướng Kỳ: “Ông đừng về Việt Nam nữa ông ơi! Võ văn Kiệt chỉ phát biểu ngày 30 tháng 4 có một triệu người vui thì cũng có một triệu người buồn, là đủ cho chúng thủ tiêu. Ông chửi chúng nó trên điện thoại với tôi, ắt chúng phải có đặt máy nghe lén. Chuyển này về, tôi tin bọn cộng sản sẽ tìm cách đầu độc ông”. Nhưng ông Kỳ tin tưởng ông là con Phật thì không dễ gì cộng sản có thể giết ông.

Nghe tin ông qua đời tại Mã Lai, có phóng viên hỏi tôi về cái chết của Tướng Kỳ. Tôi khẳng định Tướng Kỳ đã bị đầu độc chết, vì mấy ngày trước ông nói ông đã vào bệnh viện Mã Lai thử nghiệm đủ các thứ mà không hề khám phá ra bất cứ chứng bệnh gì.

Nhân Ngày 19 Tháng 6, Ngày Quân Lực, tôi viết thư này cho Nam để tưởng niệm một Người Lính Nguyễn Cao Kỳ đã làm trong nhiệm vụ của Người Lính VNCH đối với Tổ Quốc.

Bằng Phong Đặng Văn Âu

Nguồn: <https://hoiquanphidung.com/showthread.php?21915-Th%C6%B0-B%E1%BA%B1ng-Phong-%C4%90%E1%BA%B7ng-V%C4%83n-%C3%82u-g%E1%BB%ADi-nh%C3%A0-v%C4%83n-Phan-Nh%E1%BA%ADt-Nam>

www.vietnamvanhien.net